

proudem vzpomínek. Byla to výhoda mít vzpomínky předků. Někdy moudrost starých převládla nad hrůzami přítomnosti. V klidu se pak její hadí mysl vyjasnila. Sisarqua měla vzpomínky, z nichž mohla čerpat, vzpomínky hadů, kteří takovou chybu přežili, i vzpomínky umírajících, co to naopak nepřežili. Mrtvoly padlých hadů byly vždy pozřeny těmi, kteří zůstali naživu. Takto se uchovávaly i vzpomínky na osudové chyby, aby sloužily potřebám přeživších.

Nyní Sisarqua jasně viděla tři možnosti. Buď zůstat ve schráně a zavolat nějakého draka, aby jí pomohl pouzdro zapečetit. To však nepřípadalo v úvahu, jelikož Tintaglia už byla zcela zahlcená. Rozbít schránu a požádat, aby jí drak přinesl potravu a ona se tak mohla najíst, obnovit síly a upříst novou ulitu? Další neuskutečnitelné řešení. Znovu ji zavalila panika. Tentokrát ji potlačila vlastní vůlí. Tady nezemře. Vážila příliš dalekou cestu a proboujvala se příliš mnoha nástrahami, než aby se teď vzdala smrti. Ne. Bude žít, na jaře se vynoří jako drak a převzme opět vládu nad nebesy. Bude znovu létat. Nějak už to dokáže.

Jak?

Bude žít, aby povstala jako královna. Bude požadovat to, co dračí královně náleží teď. Právo přežít jako první v těžkých časech. Nabrala do plic co nejvíce vzduchu a zatroubila jméno. „Tintaglie!“

Žábry měla příliš suché a hrdlo téměř zničené od spřádání hrubého jílu ve vlákno. Její volání o pomoc, její žádost, vyšla z jejích útrob jako pouhý šepot. Pozbyla dokonce i sílu na to, aby se vyrvala z kokonu. Nenávratně ochabla. Najednou cítila, že zemře.

„Máš potíže, krásko? Cítím, jak strádáš. Mohu ti pomoci?“

Uvnitř těsného pouzdra nemohla otočit hlavou. Mohla však obrátit oči a tak uviděla, kdo ji oslovil. Elderling. Velmi malý a velmi mladý, ovšem když se jeho mysl dotkla její, nebylo žádných pochyb. Tohle nebyl pouhý člověk, třebaže postavou ho připomínal.

Její žábry byly zoufale suché. Hadi se na nějakou dobu mohli vynořit z vody, mohli dokonce zpívat, avšak takhle dlouhé vystavení suchému studenému vzduchu prověřilo na nejzazší mez její schopnost přežít v Nedostatku. Namáhavě se nadechla. Ano. Dobře cítila ten pach a nadevší pochybnost věděla, že Tintaglia ho označila. Překypoval jejím kouzlem. Sisarqua pomalu zavřela oči a zase je otevřela. Pořád ho neviděla jasně. Vysychala příliš rychle. „Nemůžu,“ řekla. Na víc slov se nezmožila.

Cítila, jak jeho strádání narůstá. Chvilku nato jeho útlý hlas polekaně zvolal: „Tintaglie! Tahle má potíže! Nemůže dokončit pouzdro. Co uděláme?“

Přes území, kde se zavíjeli, k němu dolehl dračí hlas. „Jílová kaše, ať je hodně mokrá! Přilij ji. Neotálej. Potří jí s ní hlavu a zamázni otevřený konec jejího pouzdra. Uzavři ji uvnitř, ale napřed se ujisti, že první vrstva bude hodně mokrá.“ Hovořící dračice mezitím přispěchala na místo, kde Sisarqua ležela. „Samice! Buď silná, sestřičko. Je tu několik takových, které se vylíhnou jako královny. Ty musíš být jedna z nich.“

Přiběhli dělníci. Někteří tlačili kárky, jiní nesli vědra, z nichž šplíchlala stříbrošedá jílová kaše. Sisarqua zatáhla hlavu dovnitř, jak to jen šlo, a zavřela oči. Mladý Elderling u jejího kokonu vyvolával rozkazy a pobízel je: „Dělejte! Na Tintaglii nečekejte! Její kůže a oči vysychají moc rychle. Přilijte. To je ono! A ještě! Další kýbl! Naplň další kárku. Pospěš si, člověče!“

Kaše na ni šplíchlala, máčela ji a nakonec uzavřela. Nyní už na ni působily její vlastní jedy, přítomné v částech pouzdra, které utkala. Cítila, jak se propadá do něčeho, co nebyl spánek. Byl to však odpočinek. Požehnaný odpočinek.

Vnímala, že Tintaglia stojí blízko. Náhle ucítila váhu teplé, vyvrhnuté kaše a s vděčností si uvědomila, že sama dračice její pouzdro